Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Nr. 5. 1937.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 6 lutego 1937 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

WOJEWODA ŚLĄSKI
Nr. KW. 15/35.

Przedmiot: budowa mostu na rzece Kłodnicy na szl. Makoszowy—Gierałtowice — wniosek o nadanie prawa wodnego.

OBWIESZCZENIE.

Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych w Katowicach, wniosła prośbę o udzielenie jej po myśli § 46 i nast. ustawy wodnej z dnia 7. IV. 1913 r. (Zb. U. str. 53) zezwolenia na budowę mostu na rzece Kłodnicy w km. 1.524, przełożonego szlaku „Makoszowy — Gierałtowice" (km. 0.000 przełożenia znajduje się w km. 0,387 istniejącego szlaku „Makoszowy — Mizerów").

Projekt techniczny i wyjaśnienia, dotyczące wyżej wymienionego przedsiębiorstwa będą wyłożone do publicznego wglądu w Starostwie w Katowicach przez 2 tygodnie począwszy od poniedziałku, dnia 8. II. 1937 r. do poniedziałku, dnia 22. II. 1937 r. w godzinach urzędowych.

W wyżej zakreślonym terminie należy pisemnie w podwójnym wygotowaniu, albo protokolarnie zgłosić w wymienionym wyżej Urzędzie zarzuty przeciw zamierzonemu przedsiębiorstwu, oraz żądania w przedmiocie wzniesienia i utrzymania urządzeń i wypłaty odszkodowań, jako też wnosić inne podania o udzielenie pozwolenia na użytkowanie wody, przez które mogłoby ulec ograniczeniom użytkowanie, zamierzone przez wnioskodawcę, wraz z podkładkami technicznymi, przepisanymi w nr. 2 — 5 III rozporządzenia wykonawczego do powołanej wyżej ustawy wodnej.

Ci, którzy we wskazanym terminie nie wniosą przeciw udzieleniu pozwolenia żadnych sprzeciwów, tracą do nich prawo i będą mogli z powodu szkodliwego działania wykonywania powyższego prawa podnosić tylko pretensje przewidziane w § 82 powołanej wyżej ustawy wodnej.

Również nie będą rozpatrywane w niniejszym postępowaniu podania o udzielenie pozwolenia, wniesione po upływie powyższego terminu.

Celem ustnego rozpatrywania wniesionych w zakreślonym czasokresie zarzutów i roszczeń zostanie oznaczony w swoim czasie osobny termin.

Katowice, dnia 23. stycznia 1937 r.

W imieniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej
Przewodniczący:
(—) Dr. Saloni
Wicewojewoda.

ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego
z dnia 14 stycznia 1937 r.

w sprawie przedłużenia czasokresu, oznaczonego w § 18 ustawy z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. u. rz. niem. str. 458) o obowiązku zatrudnienia inwalidów ciężkouszkodzonych.

§ 1.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 14. IV. 1924 r. (Dz. U. Śl. nr. 10, poz. 44) w przedmiocie przedłużenia terminu, przewidzianego w § 18 ustawy o zatrudnieniu ciężkouszkodzonych i inwalidów z dnia 6 kwietnia 1920 r. (Dz. u. rz. niem. str. 458) przedłużam za zgodą Śląskiej Rady Wojewódzkiej termin, przewidziany w art. 1 cytowanej ustawy do 31 grudnia 1937 r.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Wojewoda Śląski
(—) Dr. Grażyński.

(Przedruk z Dz. U. Śl. Nr. 2 z dnia 25 stycznia 1937 r.)

OKÓLNIK Nr. 3

z dnia 21 stycznia 1937 r.

o opłatach stemplowych od świadectw, potrzebnych kandydatom na ochotników oraz osobom starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych.

(Nr. GB. 21-50-5).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Pismem z dnia 14 grudnia 1936 r. Nr D. V. 50951/5/36 Ministerstwo Skarbu ustaliło następującą wykładnię ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404).

„(Art. 140 i 154). I. Osoby, zamierzające odbyć czynną służbę wojskową w charakterze ochotników, powinny w myśl § 314 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 28-go sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 757) do podania o dopuszczenie do służby ochotniczej dołączyć: poświadczenie obywatelstwa polskiego, metrykę urodzenia oraz świadectwo nienagannego prowadzenia się, zalegalizowane przez powiatową władzę administracji ogólnej.

Ministerstwo Skarbu zwalnia na podstawie art. 123 i 213 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134) od opłaty stemplowej podania o wydanie świadectw, o których wyżej mowa, jak również podania o wydanie zaświadczenia o nienotowaniu w rejestrze skazanych (§ 19 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dn. 25. V. 1934 r. Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 478*), tudzież świadectwa, wydane na skutek wymienionych podań, gdy istnieją łącznie następujące warunki:

1) jeżeli petent w podaniu, którym prosi o wydanie świadectwa, oświadcza, że świadectwo jest mu potrzebne celem uzyskania przyjęcia do ochotniczej służby wojskowej,

2) jeżeli petent w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione kończy bądź 18 bądź 19, bądź 20 rok życia.

Na świadectwie, o którym mowa należy umieścić adnotację: „Sprawa ochotniczej służby wojskowej, wolne od opłaty stemplowej, Reskrypt Ministerstwa Skarbu Nr. D. V 50951/5/36".

II. Powyższe zasady mają również zastosowanie do podań o wydanie świadectw, potrzebnych osobom, starającym się o przyjęcie do szkół wojskowych, kształcących na oficerów zawodowych, lub do szkół wojskowych, kształcących na podoficerów zawodowych oraz do świadectw wydanych na skutek takich podań — z następującemi zmianami:

a) Uwolnienie od opłat rozciąga się nie tylko na podania i świadectwa tej treści, jakie są wymienione wyżej pod I., lecz też na podania o wydanie wyciągu z ksiąg ludności oraz na wyciągi, wydane na skutek takich podań.

b) Uwolnienie dotyczy kandydatów na oficerów kończących w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione, rok życia nie niższy niż 17 i nie wyższy niż 21, oraz kandydatów na podoficerów kończących w roku kalendarzowym, w którym podanie zostało wniesione, rok życia nie niższy niż 15 i nie wyższy niż 17. Adnotacja na świadectwie powinna brzmieć: „Sprawa przyjęcia do szkoły wojskowej, wolne od opłaty stemplowej. Reskrypt Ministerstwa Skarbu Nr. D. V. 50951/5/36".

Podając powyższe do wiadomości i stosowania, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla równocześnie okólnik Nr. 59 z dnia 18 kwietnia 1934 r. w poruszonej sprawie (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 11, poz. 107).

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

(Przedruk z Dz. U. M. S. W. Nr. 2 z dnia 31 stycz. 1937 r.)

*) Uchylone — obecnie obowiązuje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 15 grudnia 1926 r. o rejestrze skazanych — Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 663. (Red.)

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej

z dnia 10 grudnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnymi.

(Dz. Ust. Rz. P. Nr. 92, poz. 643).

(Ciąg dalszy z nr. 4)

2. W razie wystąpienia objawów choroby zakaźnej oraz stwierdzenia lub uzasadnionego podejrzenia o nosicielstwo zarazków u osób zatrudnionych czynnościami przy mięsie i przetworach mięsnych, właściciel przedsiębiorstwa jest obowiązany usunąć te osoby od pełnienia tych czynności.

3. Personel zajęty przy pracy powinien mieć czyste ręce, krótko obcięte paznokcie, nosić białe czapki (czepki) i przestrzegać wzorowej czystości. Ponadto personel, zajęty przy wyrobie przetworów mięsnych, powinien nosić czyste, białe fartuchy, z krótkimi rękawami, zaś personel zajęty przy sprzedaży mięsa i przetworów mięsnych — czyste, białe fartuchy z długimi rękawami.

Rozdział II.

Sprzedaż i inne wprowadzanie w obieg mięsa.

§ 14. Wszelkie czynności związane z załadowaniem, przewozem i wyładowaniem mięsa, powinny się odbywać w warunkach zabezpieczających mięso od wszelkich zanieczyszczeń, zepsucia i udzielania się mięsu złej woni.

W szczególności:

1. mięso przeznaczone do załadowania w przesyłkach drobnicowych powinno być całkowicie i czysto opakowane;

2. mięso nie może być przewożone wraz z żywymi zwierzętami, skórami zwierzęcymi, szmatani, brudnymi naczyniami itp.

§ 15. 1. Wozy (samochodowe, konne, ręczne) do przewożenia mięsa powinny mieć ściany gładkie, szczelne, dające się łatwo oczyścić. Wozy ręczne i konne poza tym powinny mieć ściany z twardego drzewa, ścisłe, należycie heblowane i pokostowane (nie malowane); o ile wyłożone są blachą, blacha ta powinna być ze stali nierdzewnej, spawana (nie lutowana) na zgięciach. Wozy do przewożenia mięsa powinny być kryte i tak zamknięte, aby mięso nie zwisało i nie było wystawione na zanieczyszczenie; nie mogą one być używane do żadnych innych celów

2. Wozy mają być zaopatrzone w tablice z nazwą firmy (właściciela) i jej adresem.

3. Przy przenoszeniu mięsa mają pracownicy używać czystych nieprzemakalnych kurtek i czapek.

4. Zebrania się przewożenia razem z mięsem zwierząt żywych, bitych zwierząt w skórze, skór zwierzęcych, szmat, brudnych naczyń, odpadków oraz przedmiotów wydzielających ostrą woń.

§ 16. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

1. „Miejsca sprzedaży mięsa" są to:
a) hale mięsne,
b) sklepy rzeźnicze (jatki),
c) sklepy z ptactwem bitym i dziczyzną,
d) sklepy (jatki) z mięsem końskim,
e) tanie jatki.

2. „Wytwórnie wędliniarskie" są to miejsca wyrobu przetworów wyszczególnionych w § 1 pkt 2) lit. a).

3. „Wędliniarnie" są to miejsca sprzedaży przetworów mięsnych wyszczególnionych w § 1 pkt 2) lit. a) i c).

§ 17. 1. Miejsca sprzedaży mięsa powinny być oddalone co najmniej o 3 m od ustępów ogólnych skanalizowanych, zaś od ustępów nie skanalizowanych, dołów ustępowych, obór, stajen, chlewów, gnojowisk i śmietników co najmniej o 10 m.

2. Przy halach mięsnych powinna być urządzona chłodnia dla przechowywania większych zapasów mięsa, zaś przy innych miejscach sprzedaży mięsa — chłodnia lub lodownia podręczna względnie piwnica czysta, sucha, przewiewna, z podłogą nieprzepuszczalną; hale mięsne ponadto powinny być zaopatrzone w urządzenia z wodą bieżącą, dobrą do picia dla ludzi, oraz węże do zmywania podłóg i ścian i zlew. Poszczególne miejsca sprzedaży mięsa mogą korzystać ze wspólnej chłodni.

3. Miejsca sprzedaży mięsa powinny być widne, suche, posiadać możność łatwego przewietrzania (wentylacja naturalna lub wzorowa sztuczna). Podłoga powinna być z meteriału trwałego i nieprzepuszczalnego, dającego się łatwo czyścić (cement, beton, płytki terrakotowe itp.). Ściany powinny być malowane jasną farbą olejną lub wyłożone materiałem nieprzepuszczalnym, dającym się łatwo myć, conajmniej do górnej granicy pomieszczenia mięsa; powyżej zaś ściany mogą być bielone.

4. Miejsca sprzedaży mięsa, znajdujące się w suterenach, powinny odpowiadać wszystkim przepisom niniejszego rozporządzenia, przewidzianym dla miejsc sprzedaży mięsa, a ponadto następującym warunkom:

1. zagłębienie poniżej poziomu terenu nie może przekraczać 1,5 m,

2. okna powinny się znajdować całkowicie powyżej poziomu terenu,

3. wysokość pomieszczeń nie może być mniejsza niż 2,5 m,

4. stosunek powierzchni świetlnej do powierzchni podłogi powinien wynosić co najmniej 1:10,

5. w pomieszczeniu powinna być urządzona wzorowa wentylacja sztuczna zastępująca otwieranie okien,

5. Przyrządy do mięsa powinny odpowiadać wymaganiom następującym:

1. haki do wieszania mięsa powinny by metalowe (cynkowane, cynowane lub niklowane), szklane względnie porcelanowe, przytwierdzone wzdłuż ścian w ten sposób, by mięso wzajemnie do siebie i do ścian nie przylegało;

2. płyty stołów do mięsa — z marmuru, szkła lub z drzewa twardego, niesmolistego, o powierzchni gładkiej, bez szpar i szczelin i niemalowanej;

3. kloce i deski do rąbania i krajania mięsa — z drzewa twardego, niesmolistego, gładkie, bez szpar i szczelin;

4. płyty do wag — z materiału nierdzewiejącego, niemalowane (marmurowe, kamienne, metalowe, drewniane, szklane, porcelanowe, fajansowe, kamionkowe itp.)

6. W każdym miejscu sprzedaży powinna być umywalnia z wodą bieżącą dobrą do picia dla ludzi, spluwaczki wodne codziennie opróżnione i myte oraz pomieszczenie lub szafa na ubranie zatrudnionego personelu.

7. Do opakowania mięsa należy używać czystego papieru. Używanie do tego celu makulatury jest wzbronione.

§ 18. (1) Zabrania się w miejscach sprzedaży mięsa:

1. sprzedaży wędlin i innych wyrobów wędliniarskich oraz wszelkich innych artykułów żywności;

2. wywieszania (wystawiania) na zewnątrz tych miejsc oraz w drzwiach (odrzwiach) mięsa, przeznaczonego do sprzedaży lub innego obiegu dla spożycia oraz wystawiania kloców do mięsa na zewnątrz jatek;

3. przetrzymywania mięsa zepsutego, skór surowych i suchych, pierza, rogów, kopyt (z wyjątkiem nóżek cielęcych i wieprzowych), wyporków cielęcych, nie oczyszczonych podrobów i wnętrzności oraz mięsa nieoznakowanego przez organa weterynaryjne;

4. przetrzymywania mięsa przeznaczonego do obiegu w pomieszczeniach mieszkalnych;

5. trzymania mięsa bezpośrednio na lodzie;

6. przetrzymywania w miejscach sprzedaży mięsa ptactwa żywego, ptactwa bitego nieskubanego;

7. skubania ptactwa bitego i podskubywania ptactwa żywego;

8. bicia ptactwa;

9. trzymania zwierząt domowych;

(2) Na drzwiach wejściowych powinien być wyraźny napis „wprowadzanie psów jest wzbronione".

§ 19. Zabrania się:

1) sprzedaży mięsa, dziczyzny w kawałkach i ptactwa oskubanego;
a) na targach i rynkach w straganach otwartych,
b) w handlu obnośnym;

2) bicia ptactwa na targach i rynkach.

§ 20. W sklepach, w których sprzedaż bitego ptactwa i dziczyzny stanowi dodatkową część przedsiębiorstwa, przedmioty te powinny być umieszczone w miejscu oddzielnym w ten sposób, by nie stykały się z innymi artykułami żywności.

§ 21. (1) Sklepy (jatki) z mięsem końskim oraz z przetworami z mięsa końskiego lub z domieszką mięsa końskiego powinny mieścić się oddzielnie i być oznaczone wyraźnym napisem „sprzedaż mięsa końskiego" i rysunkiem głowy konia.

2. Wszelkie przetwory z mięsa z końskiego lub z domieszką mięsa końskiego muszą być oznaczone wyraźnem napisem „z mięsa końskiego" i rysunkiem głowy konia, wybitymi na plombie.

3. W sklepach tych nie wolno sprzedawać mięsa innego rodzaju.

4. Przetwory z mięsa końskiego mogą być wyrabiane tylko w specjalnie przeznaczonych do tego celu wytwórniach.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Zarząd gminy
Wełnowice

Obwieszczenie.

DODATEK
do statutu
w przedmiocie poboru podatku budynkowego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w Województwie Śląskim w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. (Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30), zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 9 poz. 16) oraz uchwały Rady Gminnej z dnia 23 czerwca 1936 r. wydaje się następujący dodatek do statutu Gminy Wełnowiec w przedmiocie poboru podatku budynkowego z dnia 21 lipca 1926 r.

§ 1.

§ 2 statutu otrzymuje następujące brzmienie:

„Za podstawę wymiaru podatku przyjmuje się pospolitą wartość budynków podlegających opodatkowaniu.

Podatek budynkowy wymierza się od każdego tysiąca wartości pospolitej poszczególnych budynków w stawkach uchwalonych przez Radę Gminną i podawanych do wiadomości corocznie przez gminę sposobem miejscowym.

Przy ustaleniu stawki dla opodatkowania budynku stanowiącego współwłasność, miarodajną jest wartość całego przedmiotu opodatkowania.

Jeżeli płatnik posiada więcej objektów opodatkowania, ustala się stawkę podatkową od łącznej wartości wszystkich jego objektów. Wysokość tej stawki w przypadku, gdy nie przekracza ona 6 $^0/_{00}$ (pro mill) podstawy wymiaru podatku, nie podlega zatwierdzeniu władzy nadzorczej.

Kwotę podatkową uwidacznia się w nakazach płatniczych".

§ 2.

Niniejszy dodatek wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą przepisy § 2 statutu z dnia 21 lipca 1926 r. sprzeczne z przepisami niniejszego dodatku.

Wełnowiec, dnia 23. czerwca 1936 r.

Zarząd gminy:

(—) Broll
naczelnik gminy

(M. p.)

(—) Rzymełka
ławnik gminny

Dodatek, uchwalony przez Radę Gminną w Wełnowcu w dniu 23 czerwca 1936 r. do statutu w przedmiocie poboru podatku budynkowego z dnia 21 lipca 1926 r. zatwierdza się na podstawie art. 1 i 27 ustawy z dnia 14 kwietnia 1924 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 8 lipca 1926 r. — Dz. U. Śl. Nr. 17 poz. 30 — zmienionej ustawą z dnia 23 marca 1933 r. — Dz. U. Śl.. Nr. 9 poz. 16 — jak również zgodnie z uchwałą Wydziału Powiatowego z dnia 7 grudnia 1936 r.

Katowice, dnia 8 stycznia 1937 r.

L.Sm.V-7/29 **Wydział Powiatowy**
Przewodniczący
(M. p.) (—) Dr. Seidler

Wydział Powiatowy
Katowice

L.: O.

Komunikat.

Na liczne zapytania wyjaśniamy, że dary w gotówce na rzecz Funduszu Obrony Narodowej wpłacać należy drogą przez PKO. na konto czekowe Nr. 6. Złoto natomiast i papiery wartościowe przyjmują Oddziały Banku Polskiego (papiery wartościowe również Oddziały Banku Gospodarstwa Krajowego).

Katowice, dn. 11 grudnia 1936 r.

Przewodniczący
(—) Richter.

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.